

Ο Νέστορας Ασημομύτης και το κλεμμένο σκήπτρο

Σ' ΕΝΑ ΥΠΟΓΕΙΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ που οι γείτονες νομίζουν άδαιο στο κέντρο της Αθήνας, ζει ο πιο διάσημος Τυφλοπόντικας της πόλης, ο Νέστορας Ασημομύτης. Στα νιάτα του έκανε πολλά ταξίδια στο εξωτερικό.

Συμμετείχε στις πιο επικίνδυνες αποστολές που συμμετείχε ποτέ Τυφλοπόντικας. Όλες οι αποστολές του στέφθηκαν με επιτυχία. Τώρα πια, όμως, έχει γεράσει και σπάνια διαβά-



ζουμε τ' όνομά του σ' εφημερίδες και περιοδικά...

Ο Νέστορας Ασημομύτης δεν επέλεξε αυτό το διαμέρισμα τυχαία. Ένας κοσμογυρισμένος Τυφλοπόντικας σαν κι αυτόν, ένας μεγάλος ανι-

χνευτής, χρειάζεται ένα σπίτι βολικό.

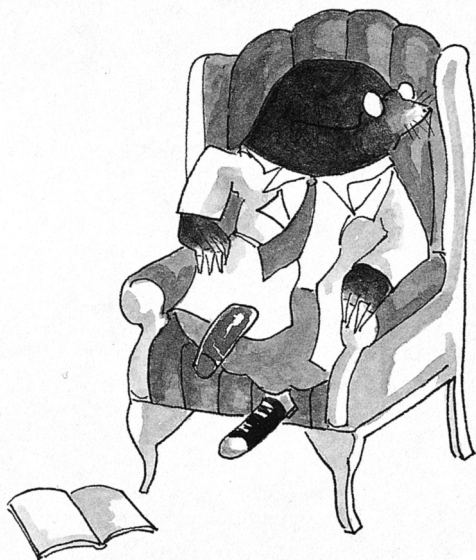
Ένα σπίτι που να μπορεί τα απογεύματα, όπως τώρα, να τα περνάει καθισμένος βολικά στον καναπέ διαβάζοντας βιβλία μυστηρίου.

Ξαφνικά, κι ενώ σχεδόν τον έχει πάρει ο ύπνος στο σαλόνι, ακού-

ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα του...

«Κύριε Νέστορα, είστε μέσα;»

«Μπα σε καλό μου! Οχτώ η ώρα! Είναι περασμένο απόγευμα. Ποιος μου χτυπάει την πόρτα τέτοια ώρα;» Ο κύριος Νέστορας σηκώθηκε από την πολυθρόνα βαριεστημένα. «Τώρα, έρχομαι!»



Στην πόρτα στέκεται ένας νεαρός Τυφλοπό-
ντικας:

«Επείγον μήνυμα για τον κύριο Νέστορα Αση-
μομύτη!» φωνάζει.

«Μήνυμα; Για μένα;» αναρωτήθηκε ο κύριος
Νέστορας. Αμέσως η διάθεσή του άλλαξε: «Λες
να εγκρίθηκε η σύνταξή μου; Μετά από τριάντα
ολόκληρα χρόνια αφοσιωμένης εργασίας στην
υπηρεσία του συλλόγου Τυφλοποντίκων “Ο κα-
λός λαγουμιτζής” ήρθε επιτέλους ο καιρός να
ησυχάσω και να ασχοληθώ με την κηπουρική;
Πες μου, λοιπόν, νεαρέ, τι μήνυμα είναι αυτό;»

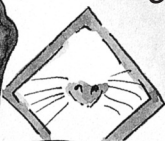


Ο αγγελιοφόρος πήρε βαθιά ανάσα και άρχισε:

Νέστορα Ασημομύτη, μεγάλε ανιχνευτή των λαγουμιών της Δύσης, των τριακοσίων νομισμάτων χρυσού και της μυστικής γαλέρας,

Σε παρακαλώ να παρουσιαστείς στον σύλλογό μας για θέμα μεγάλης ανάγκης το συντομότερο δυνατό. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου οπωσδήποτε. Κάτι μυρίζει άσχημα. Μόνο εσύ με την ισχυρή σου μύτη μπορείς να λύσεις το μυστήριο.

*Με σεβασμό,
ο πρόεδρος του συλλόγου,
Ιγνάτιος Ρινιέ*



Ο κύριος Νέστορας άρπαξε την καμπαρντίνα και την ομπρέλα του και έτρεξε στα γραφεία του συλλόγου «Ο καλός λαγουμιτζής», του οποίου ήταν επίτιμο μέλος.

«Ένας διάσημος Τυφλοπόντικας σαν του λόγου μου δε θα μπορούσε ποτέ να απογοητεύσει αυτούς που ζητούν τη βοήθειά του» μουρμούρισε κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Ούτε λίγο ούτε πολύ, τα πράγματα ήταν άσχημα για τους Τυφλοπόντικες. Τα γραφεία του συλλόγου ήταν άνω κάτω. Χαρτιά σκορπισμένα παντού, τζάμια σπασμένα, κουρτίνες κουρελιασμένες. Καθώς ο κύριος Νέστορας μπήκε μέσα, η ευαίσθητη μύτη του έπιασε στον αέρα τον φόβο. Οι Τυφλοπόντικες ψιθύριζαν τρομαγμένοι στην αίθουσα εκδηλώσεων και οι φύλακες στέκονταν άπραγοι στη μεγάλη σάλα, όπου η προτομή του Βικέντιου Ποντίφικου, του πατέρα των Τυ-



φλοποντίκων, ατένιζε σιωπηλά τον κόσμο από τη βάση της.

Ο Ιγνάτιος Ρινιέ περπατούσε πάνω κάτω στο δωμάτιο νευρικά. Μόλις είδε τον κύριο Νέστορα, έσπευσε να του σφίξει το χέρι.

«Νέστορα, άλλο να σ' το λέω και άλλο να το μυρίζεις...» είπε και κοίταξε το ρολόι τσέπης του, όπως έκανε πάντα όταν ήταν νευρικός. «Δεν είναι μια απλή υπόθεση, είναι ό,τι χειρότερο έχει συμβεί στην ιστορία μας! Μόνο η πείρα σου μπορεί να μας βγάλει από τη δύσκολη θέση... Μας κλέψανε το σκήπτρο του Βικέντιου Ποντίφικου!»

Ο κύριος Νέστορας τaráχτηκε. Ο Ιγνάτιος Ρινιέ τού έφερε μια καρέκλα να καθίσει.

«Το σκήπτρο του Βικέντιου Ποντίφικου; Τι μου λες, Ιγνάτιε; Το σκήπτρο του Ποντίφικου είναι το σύμβολο του πολιτισμού μας! Το κρατούσε στη μάχη της Φτέρης με τους Αρουραίους πριν από εκατόν πενήντα ολόκληρα χρόνια. Με αυτό μας έδειξε τον δρόμο για τη ζωή στις πόλεις. Σε αυτό στηριζόταν όταν είχε πια γεράσει, για να



μπορεί να περπατάει. Το χρησιμοποιούμε ακόμη για να ονομάσουμε τους νέους ανιχνευτές. Είναι ό,τι έχουμε για να θυμόμαστε τον δάσκαλό μας. Και δεν πρέπει, Ιγνάτιε, να ξεχάσουμε ποτέ τον Βικέντιο Ποντίφικο! Μας δίδαξε πώς μπορούμε να ζούμε πολιτισμένα, χωρίς μάχες και βία. Αν ξεχάσουμε τον γενάρχη μας, αν δεν έχουμε το σκήπτρο του να μας θυμίζει όσα εκείνος μας δίδαξε, φοβάμαι μην ξαναγίνουμε μικρά άβουλα ζώα που ζουν σε λαγούμια!»

Στο άκουσμα των λόγων του οι Τυφλοπόντικες ανατρίχιασαν. Ήταν τρομαγμένοι. Ο κύριος Νέστορας είχε πει αυτά που όλοι τους σκέφτονταν. Κάθε Τυφλοπόντικας ξέρει την ιστορία του Βικέντιου Ποντίφικου, τη μαθαίνει κιόλας απ' το σχολείο. Πριν από εκατόν πενήντα χρόνια ακριβώς, κι ενώ όλοι οι Ποντικοί ζούσαν μαζί κοντά στη φύση, οι Αρουραίοι θέλησαν να πάρουν την εξουσία, να βασιλεύουν εκείνοι ανάμεσα σε όλους τους Ποντικούς. Ο Βικέντιος Ποντίφικος, που ήταν τότε πρόεδρος του συλλόγου Τυφλοποντίκων «Ο καλός λαγουμιτζής», δε δέχτηκε την εξουσία τους: «Όλοι οι Ποντικοί είμαστε ίσοι» ήταν η απάντησή του προς τους Αρουραίους. Πόλεμος ξέσπασε ανάμεσα στις φυλές των Ποντι-

κών. Ο Βικέντιος Ποντίφικος προβληματίστηκε. Ήξερε ότι ο πόλεμος δε θα έδινε τη λύση. Κι έτσι, μετά την ξαφνική επίθεση των Αρουραίων στη Φτέρη, όπου χάθηκαν ζωές αθώνων Τυφλοποντίκων, πήρε τη δύσκολη απόφαση να τους οδηγήσει μακριά. Ο δρόμος δεν ήταν εύκολος. Καταλαιπωρημένοι έφτασαν στην πόλη. Τότε, κοντά ο ένας με τον άλλο, έφτιαξαν τα καινούρια τους σπίτια και σιγά σιγά συνήθισαν τη νέα τους ζωή...

Έτσι έλεγε η ιστορία. Και την ιστορία την ήξεραν όλοι. Γι' αυτό ήταν τόσο σημαντικό το σκήπτρο που είχε κλαπεί.

«Πες μου, Νέστορα, ποιος θέλει το κακό των Τυφλοποντίκων; Πρέπει να ξεσκεπάσεις τους κλέφτες για το καλό όλων μας!» είπε ο Ιγνάτιος Ρινιέ.

Ο κύριος Νέστορας έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του ένα χαρτάκι κι άρχισε κάτι να σημειώνει.

«Μην ανησυχείς, Ιγνάτιε» απάντησε ήρεμα, καθώς σκούπιζε με το μαντίλι του τα χοντρά γυαλιά του. «Θα αναλάβω την υπόθεση. Πότε μπορώ να εξετάσω τον τόπο της κλοπής;»

«Όποτε το θελήσεις, Νέστορα!» βιάστηκε να απαντήσει ο Ιγνάτιος Ρινιέ ανακουφισμένος.



«Ωραία, λοιπόν», είπε εκείνος. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και ξανάχωσε στην τσέπη του γιλέκου του το χαρτάκι όπου κρατούσε σημειώσεις. «Μπορείτε να περάσετε να με πάρετε αύριο το πρωί στις οκτώ. Έχετε μαζί σας ένα βάζο βουερές μέλισσες, μια κανάτα δροσερό νερό και δυο κουλουράκια κανέλας». Ξεκίνησε να βγει από το δωμάτιο. «Και κάτι τελευταίο, Ιγνάτιε. Μετά από αυτή την αποστολή, περιμένω να εγκριθεί η σύνταξή μου επιτέλους, έτσι;»

«Ναι, ναι, βέβαια, Νέστορα» απάντησε ο Ιγνάτιος Ρινιέ μαγκωμένα.

«Τώρα, μην κάνετε τον κόπο. Θα περπατήσω ως το σπίτι. Μια βόλτα στο βραδινό αεράκι πάντοτε ακονίζει το μυαλό μου».

Με αυτά τα λόγια, έφυγε ο κύριος Νέστορας



κι άφησε τους Τυφλοπόντικες να περιμένουν με αγωνία τον ερχομό του το επόμενο πρωί. Έκανε, όμως, μια στάση στη γωνιά του δρόμου, για ν' αγοράσει ένα κόκκινο μπαλόνι. Έδεσε το χαρτάκι με τις σημειώσεις του στην άκρη του σπάγκου του μπαλονιού κι ύστερα (τι περίεργο!) το άφησε ελεύθερο στον φωτισμένο με χίλια λαμπιόνια ουρανό της Αθήνας. Αφού το είχε κι αυτό τακτοποιήσει, τότε πια γύρισε σπίτι του να ξεκουραστεί.

«Όταν δυσκολεύεσαι σε μια απόφαση, νεαρέ μου, πάντα να εμπιστεύεσαι τη μύτη σου! Η δική μου πάντοτε μ' έβγαλε ασπροπρόσωπο» είπε ο κύριος Νέστορας με κέφι.

Ο νεαρός Τυφλοπόντικας που τον συνόδευε τον κοίταζε χαμογελώντας. Ο ηλικιωμένος κύριος Νέστορας ήταν χάρμα οφθαλμών – ντυμένος με καρό καφέ κοστούμι και μαύρα γυαλιά ηλίου, ήταν απολύτως έτοιμος για περιπέτεια. Βλέπεις, μπορεί να γκρίνιαζε για την πολυπόθητη σύνταξη και την κηπουρική που δεν προλάβαινε να κάνει, όμως πάντα μια καινούρια αποστολή του άναβε τα αίματα και τον έκανε να νιώθει ξανά παλικαράκι.

Να τος λοιπόν που μπαίνει στον σύλλογο, κρατώντας σφιχτά το βιβλίο του δασκάλου του Ηρακλή Σουρή «Μικρή εγκυκλοπαίδεια για μεγάλα μυστήρια». Η γλώσσα του τρέχει ροδάνι:

«Τότε στο Σικάγο ήταν μια σαρανταποδαρούσα που είχε μπει στην καμινάδα και τότε στο Κάιρο ένας σκαραβαίος στην κοιλάδα της Γκίζας. Πάντοτε βέβαια η λύση του μυστηρίου ήταν απλή. Τα απλά πράγματα, όμως, είναι πιο δύσκολο να τα αντιμετωπίσεις και μόνο ένας διάσημος

ανιχνευτής σαν και του λόγου μου μπορεί να τα καταφέρει».

Με τα πολλά, τον έφεραν στο γραφείο του Ιγνάτιου Ρινιέ. Εκεί, ήταν όλα άνω κάτω. Η πόρτα της βιτρίνας όπου ήταν εκτεθειμένο το σκήπτρο του Ποντίφικου ήταν σπασμένη και μικρά μικρά γυαλάκια είχαν σκορπίσει πάνω στο κόκκινο χαλί. Οι κουρτίνες ήταν σκισμένες και το αεράκι που έμπαινε στο δωμάτιο από το ανοιχτό παράθυρο τις έκανε ν' ανεμίζουν.

«Χμ» είπε ο κύριος Νέστορας εντυπωσιασμένος. «Ο φίλος μου ο Ιγνάτιος είχε απόλυτα δίκιο: κάτι μυρίζει άσχημα εδώ...» κι έτσι στρώθηκε αμέσως στη δουλειά. Με μια μικρή τσιμπίδα έφερε ένα από τα γυαλάκια μπροστά στη μύτη του και είπε αμέσως: «Φέρατε αυτά που σας ζήτησα;».

«Βεβαίως, κύριε Νέστορα, ορίστε» του απάντησε ο νεαρός Τυφλοπόντικας.

«Πολύ καλά. Τώρα, παρακαλώ, αφήστε με μόνο. Χρειάζομαι απόλυτη ηρεμία για να τα καταφέρω».

Μόλις ο κύριος Νέστορας βεβαιώθηκε ότι είχαν φύγει όλοι και ότι κανένας δεν μπορούσε να δει τι έκανε ακριβώς, χαμογέλασε πονηρά:

